

De traag lerende discipelen

Schriftgedeelte: Markus 6 vers 45-52.

Dit is een van de welbekende gedeelten van het Nieuwe Testament. Vanzelf, op nogal een aantal gelegenheden heb ik getracht erover te spreken tot u. De Heere **dwong** hen in het schip te gaan. Het was een duidelijke leiding. Het kon niet duidelijker. Toch waren zij spoedig precies middenin een storm. Betekende dit dat zij verkeerd waren of betekende het dat zij goed gehandeld hadden? Hij dwong hen, en spoedig was er die vreselijke storm die hun leven scheen te bedreigen.

Hij ging een berg op om te bidden. De Heere Jezus op de spits van de berg; het schip in het midden van de zee. Zo is het nu met Gods kerk. Christus is opgevaren in de hemel om voorbede te doen; wij zijn op de aarde, soms geslingerd door de storm. *En Hij zag hen.* Zij konden Hem niet zien, maar Hij zag hen wel. Het moet vanzelf meer geweest zijn dan een natuurlijk zien. Het moet de oefening geweest zijn van Zijn Goddelijke kracht. Het kleine schip midden op het meer alleen, gebeukt en geslingerd. *Hij zag hen.* Wij zingen soms:

Wees blij, reizende zielen;
Vertrouw op Jezus' hulp;
Hij ziet ons als wij Hem niet zien,
En hoort altijd ons geroep.

En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden, om het schip voort te krijgen (want de wind was hun tegen). O, die tegenwinden. Zij waren in de weg van de Goddelijke beschikking. De Heere had hen gedwongen. Als de Heere u dwingt, zal het u niet bewaren voor tegenwinden. Het scheen dat zij niets opschoten. Het schijnt dat zij zich zeer gepijnigd hadden in het roeien op dat meer gedurende ongeveer acht of negen uur toen de Heere hen verscheen, en zij waren maar een paar kilometer vooruit gekomen. Zij schoten niet erg op. Sommigen van u voelen dit misschien zo in de dingen van God vanwege uw tegenwinden. U maakt geen enkele voortgang, en vervolgens waait de wind u soms uit uw koers. Ik zal u vertellen wat zij niet deden en wat u ook niet zult doen. Zij gingen niet terug naar de oever met de wind in de rug. U zult voortgaan in het *pijnigen om het schip voort te krijgen*, zelfs als u geen enkele voortgang maakt.

Johannes drukt het zo uit: *En het was alrede duister geworden, en Jezus was tot hen niet gekomen.* Dat is ernstvol. Sommigen onder ons hebben dat ondervonden. Maar Hij kwam wel. Hij wachtte lang, maar Hij was niet te laat. Hij kwam tot hen in de vierde wake des nachts. Dat zal tussen drie en zes uur in de morgen geweest zijn, toen de nacht op het donkerst was, als zij lang gewacht hadden, als zij alle hoop opgegeven hadden. En Hij kwam juist over die razende, stormachtige zee, precies waar zij waren. En zo kwam Hij: *Zijt welgemoed, Ik ben het, vreest niet.* Nu, dat is het woord van de Heere deze avond voor de bedroefden, geslingerd door de storm en ongetroost: als de Heere nu nog niet gekomen is en wanneer het nu donker is, dat Hij toch komen zal. En zo zal Hij komen: *Zijt welgemoed, Ik ben het, vreest niet.* Nu, zonder twijfel heeft u mij deze dingen tevoren horen zeggen. Zij laten zich

herhalen, nietwaar? Zij zijn zeer dierbaar. Het is een dierbaar gedeelte, of niet? “Als gij geen verlossing kunt zien, toch zal deze Man uw Vrede zijn”.

Maar de zaak die mij bijzonder heeft aangetrokken, is de uitleg die de Heilige Geest Zelf heeft gegeven aan het eind van het verhaal. Het is niet wat u en ik verwacht zouden hebben. *Want zij hadden niet gelet op het wonder van de broden; want hun hart was verhard.* Dit is de uitleg van de Heilige Geest van het voorgaande vers, *en de wind stilde.* Er vond een wonder plaats. De Heere stilde de storm. De Heere bracht hen veilig aan land. *En zij ontzetten zich bovenmate zeer in zichzelf en waren verwonderd.* Ik maak op uit het oorspronkelijke Grieks dat deze uitdrukkingen buitengewoon sterk zijn, bijna onvertaalbaar. Zij waren zeer verrast en zeer verbaasd. *En zij ontzetten zich bovenmate zeer.* Het was bovenmate. Zij waren verbaasd. Het is heel duidelijk uit de verklaring dat dit niet zo behoorde te zijn. Ik zeg vaak dat als onze godsdienst waar is, er verwondering en verbazing in zijn zal. Welnu, zo zal het zijn. Maar het schijnt dat dit alle perken te buiten ging. Zij waren verwonderd dat de Heere dit gedaan had. Zij waren verwonderd dat de Heere aan hen had gedacht. Zij waren verwonderd dat Hij hun gebeden verhoord had. Zij waren verwonderd dat Hij bekwaam was om dit te doen. Zij waren verwonderd dat de wind en de zee Hem zouden gehoorzamen. Dit is de uitleg van de Heilige Geest: *En zij ontzetten zich bovenmate zeer.* Dit hadden zij niet behoren te doen.

Want zij hadden niet gelet op het wonder van de broden; want hun hart was verhard. Wat zegt de Heilige Geest daarmee? Hij zegt daarmee: dat het volk van God behoorde te leren van hun ervaring en het een ernstige zaak is als zij dat niet doen. De discipelen hadden pas een verbazingwekkende ervaring gehad. Juist enkele uren tevoren waren zij getuigen dat de Heere dat verbazingwekkende wonder deed in het voeden van die grote menigte met de vijf broden en de twee visjes. Wel, het was een duidelijk bewijs dat Hij de Zoon van God was. Het was een helder bewijs dat Hij alles kon doen. Hij had duidelijk getoond dat Hij wonderen kon doen. Zij behoorden te weten dat de meest onmogelijke zaak voor Hem eenvoudig was. Het was een bewijs dat Hij altijd in de nooddrift van Zijn volk voorziet. “Eerder zal de gehele natuur veranderen, dan dat één van Gods beloften zouden feilen.

Want zij hadden niet gelet op het wonder van de broden. Ze hadden het niet goed verstaan. Zij hadden het gewicht ervan niet goed onderscheiden. Zij hadden alles ervan vergeten. Het scheen in het geheel niet van enig werkelijk, blijvend en geestelijk voordeel voor hen geweest te zijn. En dit waren de apostelen! Zij waren zo traag om te leren. *Want hun hart was verhard.* Wij klagen vaak over de hardheid van het hart, maar dit was een hardheid van hart op een andere wijze: niet dat deze mensen vereelt en ongevoelig waren, maar eerder dat zij traag en slaperig waren.

Er is hier enige wondervolle vertroosting, maar toch ook een woord van bestraffing en waarschuwing: dat, als wij in een beproeving komen, wij niet zouden vergeten wat de Heere geweest is, wat Hij in het verleden gedaan heeft, wat Hij in Zijn Woord gedaan heeft, wat Hij in ons leven gedaan heeft. O, dat wij niet één beproeving zouden ingaan, alsof wij nooit door een andere veilig doorgebracht zijn; een beproeving ingaan alsof we niet geloven in de kracht, liefde en de getrouwheid van God; een beproeving ingaan alsof de Heere vergeten had genadig te zijn. Moge het zo zijn als we onze beproevings ingaan: te overwegen en te

herinneren wat Hij in verleden tijden gedaan heeft; om te weten dat wat Hij geweest is, Hij dat nog is en wat Hij deed, Hij dat nog zal doen.

Zijn liefde in het verleden verbiedt mij te denken,
Dat Hij mij in verdriet zal laten verzinken;
Elke liefelijke "Eben Haëzer" waarop ik terugzie
Bevestigt Zijn welbehagen om mij te helpen.

Deze meditatie werd gehouden in de Bethelkerk, Luton, door dhr. B.A. Ramsbottom, op maandag 25 januari 1988.